

DE L'EUROPA DELS ESTATS A L'EUROPA DE LES REGIONS?

"Hera dels grans conjunts politico-econòmics, de la mondovisió i dels instruments intercontinentals és també, per més que pugui semblar paradoxal, l'era de la renaixença dels problemes regionals i dels regionalismes, els quals es manifesten cada dia més a Europa".

Amb aquesta afirmació començava Hervé Lavenir una sèrie d'articles publicats al "Monde", de Paris (25,26 i 27 d'agost d'enguany) sota el nostre mateix titol. "D'Escòcia a Sicília - afegia -de Bretanya al Tirol del Sud, de Catalunya a Valònia, gairebé arreu - llèvat de l'Estat ja descentralitzat d'Alemanya - es manifesten actualment, i a vegades amb violència, els moviments regionalistes, més o menys organitzats, més o menys influents."

Segons el mateix articulista, aquests moviments no guanyen consistència ni s'estenen per raons històriques, com a reminiscències d'un passat, si no com "el senyal del desvetllament de realitat s massa temps oblidades o negligides, donen la sensació d'ésser la conseqüència, sobre un altre pla, de les causes inherents a l'evolució que empeny el nostre continent cap a la seva unitat."

Hervé Lavenir no proposa, doncs, la solució de la unitat europea partint del principi del reconeixement de les nacionalitats històriques puix que s'ateny a les mateixes en tant que homogeneïtats econòmiques. Però com es veurà més avall, tot i no negligint el factor polític de certes nacionalitats i la necessitat de conservar llur fesomia, Hervé Lavenir tranquil·litza els Estats de les quals avui depenen : la integració de les "regions" al futur concert europeu no significaria el trencament de la unitat estatal.

El que preconitza l'articulista del "Monde" és una Europa més racional que l'actual i la qual estaria constituïda en "regions" de caràcter eminentment econòmic o, si es vol, integrada per conjunts econòmico-culturals, com més homogènics millor. La con

t r i b u n a

DESITJA UN BON ANY 1965
ALS SEUS LECTORS I A TOTS
ELS AMICS DE LA LLIBERTAT I
DE LA JUSTICIA INTERNACIONALS

cepció és certament audaç i no poc difícil de realitzar, la qual cosa no passa desapercebuda als ulls del propi propugnador. Però no desespera i aporta el convincent exemple revolucionari que significa el procés d'integració que es produï en l'edat mitjana per a reivindicar, ara, un retorn lògic i just i igualment revolucionari a les estructures que aleshores foren sacrificades en benefici de les unitats estatals mig-evuls. " La constitució d'una federació europea s'inscriu - escriu - en la perllongació d'un molt vell procés històric. De la senyoria rural de l'Alta Edat mitjana a les províncies quasi sobiranes que foren, amb vicissituds diverses, Borgonya, Bretanya o Baviera, l'evolució és en el fons la mateixa i la qual va dels Estats-nacions d'avui a l'Estat federal europeu de demà. I és normal que l'Estat centralitzat, arribat gairebé al terme de la seva missió històrica, torni ara a les regions el poder d'administrar llurs interessos particulars."

Cal doncs no perdre de vista que Hervé Lavenir s'expressa per a nosaltres en "regionalista" car presserva el principi polític de la unitat dels Estats actuals, als quals obliga, però, a reconèixer l'autonomia a llurs grups ètnico-econòmics. Europa esdevindria, segons ell, un Estat supranacional compost per "regions" les quals podrien en certs casos ultrapassar les fronteres del propi Estat, segons així convingués a l'economia i a llurs cultures, cosa, advertim nosaltres, que no deixaria de plantejar problemes espinosos, diguem gairebé insuperables, atesos els "drets" de sobirania política detemptats gelosament pels actuals Estats, reconeguts, insistim-hi, pel propi Hervé Lavenir. En efecte, "l'Estat nacional centralitzat perdria dels seus poders actuals, els que hauria de cedir al poder federal (europeu) - els quals corresponen als aspectes més polítics de llurs competències - i els que abandonaria a les regions - aquests d'ordre més aviat administratiu i cultural, (el subratllat és nostre). Però, afegeix, "... Els Estats (actuals) no són únicament unes institucions, unes superestructures. Han esdevingut també, amb el temps, una certa realitat humana." I adverteix: "... àdhuc si les regions esdevenien un dia - i estem encara ben lluny d'arribar-hi - els membres immediats d'una federació europea, els Estats actuals es sobreviurien encara en una certa manera en els conjunts que continuarien formant les regions d'una mateixa llengua i cultura o les regions d'interessos econòmics homogènics o complementaris." (Subratllem nosaltres).

Queda doncs ben clar que en els propòsits d'Hervé Lavenir no s'implica forçosament la solució política del problema de les nacionalitats com és ara el de Catalunya, encara que fóra incorrecte dir que els barra el pas, ben al contrari. Aquesta "regionalització" d'Europa no plaürà certament als sostenidors de la unitat dels Estats actuals, com tampoc satisfà completament els nacionalistes com nosaltres, però no serem pas els catalans els que tirem la primera pedra contra el propòsit esmentat, un propòsit, per altra part, ben poc realitzable avui com avui en què de l'Europa tribuna - 2

De l'Europa dels Estats...

supra-nacional es retrocedeix a la de les pàtries...

No és possible preveure, tal com van les coses, com serà estructurada l'Europa futura si és que s'aconsegueix canviar l'actual, però fariem bé els catalans de no gronxar-nos en excessives il·lusions quant a la nostra representació directa al si de les institucions federals. Cap dels que posseeixen algun poder determinant, ni rebé cap dels que poden influir moralment a traçar els seus camins federalistes deixa de parlar, pel cap alt, en regionalista. El problema de les nacionalitats és per a tots ells una qüestió de regim interior de cada Estat i fóra il·lusori confiar en el poder arbitral de la futura Europa federal per a donar-nos satisfacció. No s'ha de caure doncs en l'error de batre'ns a base del nostre europeisme ideal i considerar les coses tal com són i no pas com voldríem que fossin, i no perdre mai de vista que tots els camins porten a Roma. Qui vulgui divertir-se aspirant l'opi afalagador de les il·lusions, podrà fer-se la seva Europa des de Quenù - Quenù o tancat en una cambra, però el nostre moviment nacional no pot prendre's la nostra història com una Bíblia ni projectar una política catalana sobre el buit i gronxat en les abstraccions. Cal considerar amb atenció totes les possibilitats per a orientar una actuació que tingui en compte les dificultats i les probabilitats. Hi ha molts europeus que pensen com Paul Valéry que "els coneixements deduïts del passat no poden fer sinó enganyar-nos en un món que canvia tan poderosament com l'actual". Hem de presentar una Europa que no contradigui les seves poderoses realitats ni ignori els seus múltiples problemes. Que no se'ns pugui treure del davant dient-nos "pas d'histoires". Cal, diguem per acabar, repensar totalment la nostra tàctica nacional per adaptar-la al dia. La resta dependrà dels catalans mateixos.

I que no se'ns objecti una certa solidaritat nacionalista, l'existència de certs grups "ètnics" o "comunitats", gairebé tots inflats a la mesura de les nostres il·lusions, perquè més que moviments nacionalistes són grupets que limiten llurs reivindicacions a qüestions de folklore i de lingüística. Molts d'ells no van més enllà de les exigències descentralitzadores. El problema català no pot confondre's amb les preocupacions dels frisons, dels tiroleusos i el d'unes quantes valls. No perdem el temps fent literatura sobre problemes que tenen ben poca a veure amb el nostre.

Joan SAURET

- - - - -
Per una Europa federal. - Un bon nombre de personalitats europees ha llençat una crida arran de la darrera reunió dels "VII Estats Generals del Consell de Municipis d'Europa". Proclamen la necessitat d'una organització federal i s'oposen a que Europa sigui el feude dels grups d'interessos "les pressions del qual a l'escala europea no troben obstacles efectius."

" ELS ALTRES CATALANS "

(Els de l'any de la fam)

"... Aquesta forta immigració de després de la guerra es desfermà als anys quaranta. L'any 1941, concretament, va ésser el del desbordament, com abans ho havia estat el de 1929, quan calgué acabar de pressa i corrents l'Exposició, treballant de dia i nit, en un termini molt breu de temps. Aquesta vegada, però, tot i l'escassetat de braços, mal crònic de Catalunya, no hi havia obres d'envergadura que calgués acabar, almenys no amb les presses oficials de la famosa Exposició.

"Si Catalunya hagués tingut fronteres, aquells anys, la pressió de fora hauria arribat a trencar-les i hauria produït una invasió violenta. Encara que va ésser una invasió pacífica, tenia tot l'aire d'un descobriment de noves terres. La seva massivitat ha seguit, i fins i tot ha augmentat, de tal manera que actualment es calcula que arriben a la província de Barcelona 45.000 emigrants cada any: 20.000 a la ciutat de Barcelona, 20.000 més als vint-i-quatre pobles de la seva comarca i 5.000 a la resta de la província. La resta de Catalunya no absorbeix tanta immigració. La immigració a tota Catalunya arriba a un total de 50.000 individus l'any.

"... el crit de guerra dels anys quaranta a Espanya era: "a Catalunya!". (...) Aquestes immigracions són les que els andalusos en diuen les del "año del hambre". A tot Espanya imperava la fam pròpia de la postguerra. Era l'època del pa de blat de moro, de les targetes de racionament i de l'estraperlo. Però a Andalusia, on regia i segueix regint el caciquisme, va ésser una cosa alarmant. La gent vivia amb un grapat d'olives. De manera que, tothom a Catalunya!; sobretot a Barcelona, on els que ja hi eren els havien dit que això era l'Amèrica. I devia ésser-ho, perquè fins i tot els gallecs, que sempre havien emigrat cap en aquelles terres, van venir cap aquí.

"... També hi va haver una arribada de funcionaris: Fiscals, Taxes, Sindicats, Policia, Montepios, I.N.P... Però aquests van formar i formen grup a part. Dificilment acaben admetent Catalunya i amb prou feines respectant-la.

"... Els catalans sempre han cregut que aquesta immigració dels anys quaranta era una allau provocadora. Ficaven la gent als trens i els pagaven el bitllet perquè poguessin venir. En el fons, i d'una manera molt obscura, ja era una mica això. A Jaen hi havia sortides diàries de tres-centes persones, cap a Catalunya, organitzades regularment per la Dirección General de Empleo. Hi havia el designei de descatalanitzar Catalunya. Això s'ha cregut. Si els andalusos han anomenat aquella invasió "la dels anys de la fam", no

tribuna - 4

...

" Quedràs creer que me ofenden cuando injurian
a Cataluña?"

(Paraules d'un nou immigrant)

Els altres catalans...

manquen catalans que n'han dit "la invasió del silenci", per la manera cauta, sostinguda i continuada d'arribar sense parar. Jo només puc assegurar que ells, els qui venien, els qui arribaven, no en sospitaven res, d'això. Venien perquè els calia, i res més.

"... En una estadística de fa dos anys, només el quatre per 100 a l'antic barri de Can Tunis, no al districte, eren catalans: antics pescadors, botiguers, artesans... El trenta-quatre per 100 eren andalusos; ja em dit que són els qui més abunden. La resta, murcians, gallecs i aragonesos. Els catalans de soca-rel dels barris no acaben d'acceptar la convivència amb altres, almenys plenament. Els molesten i fins i tot, quan els admeten, els observen amb menyspreu; són patuleia, al seu costat. Això és trist, però és veritat.

" Tant si és cert com no allò que al principi, "todos a Cataluña", el cas és que arribà un moment que aquesta arma de dos talls ferí la mà que l'empunyava. L'edificació anàrquica, onsevulla i com sevulla, arribà a constituir un greu problema ciutadà: l'abandonament dels pobles era ruïnós; la macrocefàlia que originava era perillosa. Però quan van voler posar-hi remei ja era una mica massa tard

"... Aquest home (un andalús entrevistat), a la seva manera, per conveniència, pel que sigui, ha admés Catalunya. Tant de bo que Catalunya no el defraudi. D'Andalusia, n'explica horrors. Com els "cortijeros" sedueixen les filles dels jornalers, oferint-los a canvi càrrecs millors per als seus pares, i plantant-los, tirant-los al carrer quan es cansen d'"abusar" de la filla o de la dona. La paraula "abusar" és d'ell.

" - Esa gentuza no pagan con que los quemen"

Francesc CANDEL.

" La història fa somniar, embriaga els pobles, els fa concebre falsos records, exagerar llurs reflexes, manté les velles ferides, els turmenta en llur repòs, els porta al deliri de grandeses o al de la persecució, fa tornar les nacions amargues, ensoperbides, insuportables, vanitoses." - Paul Valéry.

" EL LLIBRE DE L' ANY "

Tenen raó els editors del "Llibre de l'any 1963" d'evocar l'interés que desvetllà en el públic l'aparició de l'edició del 1962 i considerar-se, així, obligats a correspondre-hi amb les millores que queden ben paleses al llarg de les 486 pàgines que comprèn el 1963.

En efecte, aquesta "crònica" dels fets més importants i de les activitats més remarcables esdevinguts i desenrotllats als Països catalans, relativa al 1963, és una ben reeixida editorial que deixa molt enrera els balbuceigs de la primera edició. Els cronistes caminen ara pels camins segurs d'una innovació que ha trobat el seu mètode i que resulta d'una utilitat que, si se'ns permet, qualificarem de patriòtica.

Gràcies a la col.laboració d'una seixantena de redactors especialitzats en cadascuna de les branques de l'actualitat, els catalans tenen al seu abast una crònica que els permet cada any prendre el pols del nostre poble, considerant-lo a través de les seves múltiples inquietuds manifestades segons les possibilitats que podrà per pedra van arrencant a la tenaç carrerada que són les circumstàncies.

Un "noticiari" que deixarà constància de tots els fets quotidians; un "obituari i commemoracions" que impedirà que éssers estimats per llur exemple romanguin sota la llosa anònima, si no escarnits per l'odi, i que altres que els precediren d'un o mig segle mereixen la reactualització i l'estudi de la joventut; i després, l'any viscut en el nostre món de les arts, de la història, de la literatura, el teatre, els esports, la música, l'humor i la ràdio. Destaquem les cròniques no abstractes, com són les relatives als problemes socials, econòmics i culturals, en una paraula, els que afecten de més a la vora la persona, el ciutadà. I el tot concebut amb finalitats educatives, escrit amb una claretat de fàcil accés per a tothom. Són unes cròniques vives, exemptes d'aquella monotonia i fredor d'ànima que caracteritza els rutinaris balanços periodístics de cada cap d'any. El cronista hi és sempre present, anima l'escena, ens hi situa i en subratlla els factors, tot respectant la realitat, ens sigui o no agraïda.

Aquesta, repetim-ho, reeixida editorial que no omplena com s'acostuma a dir cap buit, si no que crea un nou factor d'utilitat cívica, és possible gràcies a una diversitat de temperaments que s'acorden perfectament a profit d'aquell noble objectiu. El seu cos de redacció està constituït per Heribert Barrera, Ernest Lluc, Joaquim Moles i Francesc Vallverdú. I en la llista de col.laboradors hi trobem : J. Ainaud, Jordi Benet, Oriol Bohigas, M. Coll i Alentorn,

tribuna - 6

Els escriptors catalans...

Joan Fuster, Sebastià Gasch, Albert Manent, F. de B. Moll, A. Nogués Pàmies, Ferran Soldevila, etc.

Té cura de la publicació d'aquests volums anuals l'Editorial Alcides de Barcelona.

- - - - -
La literatura catalana (1939-1963). - La revista "Serra d'Or" ha fet una enquesta entre els crítics sobre quines són, a llur judici, les tres millors obres en els diferents gèneres literaris. Els 19 crítics que hi han contestat donen el següent resultat:

NOVEL·LA : "La plaça del diamant", de Mercé Rodoreda (14 vots); "Bearn", de Llorenç Villalonga (9 vots); "Combat", de J.M. Espinàs (5 vots). NARRACIO : "Cròniques de la veritat oculta", de Pere Calders (10 vots), "Mites", de Jordi Sarsanedas (7 vots); "Gent de l'alta vall", de P. Calders (4 vots), "Entre la ciutat i el tròpic", de F. de Pol (4 vots). POESIA: "Les elegies de Bierville", de Carles Riba (16 vots); "Vacances pagades", de Pere Quart (10 vots), "Nabi" de Josep Carner i "La pell de brau", de S. Espriu (7 vots). ASSAIG : "Nosaltres, els valencians", de Joan Fuster (18 vots), "Noticiari de Catalunya", de Jaume Vicens (14 vots) i "Formes de la vida catalana", de J. Ferrer i Mora (13 vots). TEATRE: "Primera història d'Esther", de Salvador Espriu (17 vots), "Homes i No", de M. de Pedrolo (11 vots) i "Ball robat", de Joan Oliver (9 vots). BIOGRAFIES I MEMORIES : "Tots els camins menen a Roma", de Gaziol i les "Memories" de J.M. de Sagarra (14 vots) i "Homenots", de Josep Pla (9).

Diem com a nota curiosa que els crítics Joan Triadú, Domènec Guansé i R. Tasis destaquen la importància d'"El pelegrí apassionat" de J. Puig i Ferrater i que Joan Fuster el recomana als que volen conèixer certa època política de Catalunya.

L'EXIT DEL LLIBRE CATALÀ.

R. Tasis escriu a "Vida Nova", de Montpeller : " El Dia del Llibre d'enguany ha estat, tothom ho reconeix, una veritable apoteosi del llibre català. De les novetats literàries n'hi havia una majoria de catalans, per primera vegada de feia molt de temps. I la relació dels llibres que més s'havien venut - públicament omesa per "La Vanguardia" - posava en primer lloc tres llibres catalans: Els altres catalans, de Francesc Candel, La memòria es diverteix, de Valenti Castanys i L'Ombra de l'atzavara, de Pere Calders, premi de Sant Jordi 1963, seguits per dos de castellans, el premi Nadal i el que era doblement premi Biblioteca Breve i premi de la Crítica d'enguany. "

tribuna - 7

HOMENATGE A UNA PERSONALITAT EUROPEA

El dia 20 de novembre passat tingué lloc al "Cercle Républicain" de Paris un homenatge a Mr. Fernand Dehousse, senador socialista, belga, membre del Parlament Europeu i ex-president de l'Assemblea Consultiva del "Conseil d'Europe". L'acte, que consistia en un banquet, estava organitzat pel Grup Interparlamentari de la República espanyola i el seu butlletí "Informaciones parlamentarias". Totes les organitzacions antifranquistes s'associaren a aquell homenatge dedicat a un gran amic de la nostra causa, la qual ha estat continuament defensada al si de les institucions europees.

Seien al costat de l'il·lustre homenatjat, la senyora vidua de Marcel·li Domingo, el President basc Sr. Leizaola, el vice-president del Grup Rodolfo Llopis, els ministres Valera i Maldonado, el diputat basc Irujo i el català Sauret, i el Secretari del Grup, el nostre amic Sans. Anotàrem la presència de J. Pallach, Dr. Boix, E. Gironella, J. Gorkin, almirall Fuentes, C. Alvajar, J. Falguera, J. Farré, J. Camps, moltes senyores i personalitats franceses i belgues. Es llegiren les adhesions de : Mr. Chaban-Delmas, president de l'Assemblea francesa, Mr. G. Monnerville, del Senat, diputats M. Faure i M. Schuman, els ex-ministres Jacquet, Reynaud i Meier, el President interí de la República espanyola J. de Asúa, el general Herrera, Mr. Brugmans, rector del "Collège d'Europe" i un significatiu telegrama del vice-president del govern italià P. Nenni.

A la fi del banquet parlaren Josep Sans i Rodolfo Llopis, ambdós Secretari i Vice-President del Grup Interparlamentari, per tal de remarcar els mèrits de l'homenatjat i la seva fidelitat a la causa d'una Europa democràtica i federal.

Mr. F. Dehousse pronuncià un bellíssim parlament d'agraïment. Detallant les maniobres persistents per a obtenir que el règim espanyol entri per la porta falsa de les institucions europees, cregué necessari insistir en la presa de posició dels que la hi neguen o sigui que el que es vol, per part dels europeistes sincers, és que COM MES AVIAT MILLOR SIGUI EL POBLE ESPANYOL LLIURE EL QUE ACCEDEIXI DIGNAMENT i "à part entière" en el concert europeu. Mr. Dehousse, que relatà vells records que el lliguen moralment a la causa republicana, demanà als reunits que li permetessin el dret d'alguns consells : estigueu units ara i després; no oblideu la manifestació de Munich que "causà l'admiració dels congressistes europeus" i, sobretot, no féu el que ha fet Bèlgica o féu el que no ha fet. ES PRIMORDIAL QUE RESOLEU ELS PROBLEMES DE LES AUTONOMIES, la del poble català, basc i gallec. Resoleu dintre del vostre país els problemes d'estructura política, aneu a l'AFERACIO DELS VOSTRES POBLES en la forma que les exigències del temps hi obliguen."

Insistent en l'acte de Munich, el proclamà un exemple que meravellà tothom perquè expressava la coincidència bàsica d'homes de totes les tendències antifranquistes. L'orador fou ovacionat.

tribuna - 8

"Viva la muerte".

Sortosament, resta encara vi - va en el món l'emoció per tot el que afecta la persona humana. Són encara possibles grans moviments de solidaritat quan l'home sofreix a Sud-Africa, al Congo, al Mississipi o a Astúries. En pocs serien els éssers humans que apretarien el botó que a milers de quilòmetres i en un lloc arreconat del món mataria impunement el seu desconegut. Es per això que nosaltres no compreguérem mai que els comunistes trenquessin aquella solidaritat pel dolor quan es tractava de salvar de la mort o de la persecució un militant comunista, si aquest era a Rússia.

El que ens interessa en la polèmica Moscú-Pekin és el factor humà. En les tragèdies signades per Mao i Stalin el teló s'abaixava davant d'un escenari ple de cadàvers; en les comèdies de Khroutchev no hi mancaven els cops i els bonys, però els actors se'n podien tornar a casa i viure.

! Quantes vegades no hem pensat en aquell vell boxevic, víctima de la por o dels rezels de Stalin i que es podria a Sibèria o esperava la mort en una cel.la de la policia! Quantes víctimes, actors de primera magnitud o simples soldats de la Revolució del 1917, foren trinxades per un aparell inquisitorial a la disposició d'un sol home! I totes les víctimes confessades culpables de moltes més malifetes de les que els penjava el fiscal. Char-

les Plisnier primer i Koestler després penetraren el secret d'aquelles confessions "espontànies": el suprem sacrifici per la causa, pel PARTIT, als quals havien ofert tota llur vida. L'aparició de "Le zéro et l'infini" de Koestler sembla que provocà una reacció inversa a la que era lògic d'esperar puix que el "sacrifici pel PARTIT" exaltà de tal manera els joves que foren molts els que ingressaren aleshores al partit comunista. Fora interessant saber quants d'aquells s'han sentit trasbalsats en saber dels propis llavis dels companys de Stalin que aquest no exigia llur sacrifici ni per la causa ni pel PARTIT sinó pels seus MALHUMORS i les seves manies d'engabiat al Kremlin. No deuran mancar, i ja es va veient així, marxistes, sobretot marxistes científics, i algun que altre intel.lectual engagé o donat als cerebralls - mes que continuaran dient que la persona humana no compta mentre la lluita per l'ideal absolut no assoleix la victòria. Es tracta dels neo-jesuites de la revolució que han assimilat allò de que "la finalitat justifica els mitjans".

? Què dir d'aquells partits comunistes que malgrat la ignorància del que succeïa a la U.R.S.S., en lloc de limitar-se al paper de Ponç Pilat s'embutar en exalçant la justícia russa, brodant sobre un gran nombre d'inexistents complots? Donaren per Bíblia aquell espés volum dedicat al procés del "Centre Paral.lel" i en el qual la flor

Marginals...

de la vella guàrdia bolxevic s'a cusava ,i amb quin escreix!, de tots els crims. Com acceptaren , igualment, la terrible purga de l'Estat major soviètic, complot que després s'ha sabut que fou muntat pels alemanys, a fi de decapitar tota la direcció militar de la U.R.S.S. Com avalaren sense cap reserva les acusacions contra els metges russos i com s'alçaven indignats contra les denúncies internacionals relatives a les deportacions a Sibèria. I, amb tot, és del Kremlin mateix que ha sortit la confessió de totes aquelles tràgiques mixtificacions.

Tard, massa tard, alguns partits comunistes, i entre ells el d'Espanya, han esdevingut prudents i s'excusen, davant del cas Khroutchev, de manca d'informacions per a jutjar. I aquesta pudícia els ha vingut únicament en tractar-se del llicenciament d'un dirigent rus que no ha causat ni una mort, quan tot ho donaren per bo quan queien les víctimes per centenars de milers. Què en feren aleshores del raciocini ...

LLEGIU tribuna i FEU-LA LLEGIR ;

de l'esperit crític europeu? Però hi ha encara el pitjor, i és que en llur docilitat, en llur mimetisme adaptaren a Europa el sistema de "justícia" soviètic i es posaren ells mateixos a depurar amics i lleials lluitadors. Es d'esperar que ara hauran après a servir-se de la democràcia i aniran amb més compte a designar "traïdors" i desviacionistes. Es la condició inexcusable per a poder ésser admesos al si de la família d'esquerra i és de la conjunció d'esforços que depèn la victòria del progrés contra la reacció, almenys a Europa.

Diem, per acabar, com és d'indignant el que xinesos, pro-xinesos i altres frenètics se'n van a la tomba de Stalin per a plorar i exigeixen la seva rehabilitació. Ens parlen de les seves coses bones, com si ... hagués estat imprescindible el fer de gran marxista sacrificant el millor del vell marxisme, submergir tot Rússia en una onada devastadora. O és que els neomarxistes han fet seu aquell "VIVA LA MUERTE" de l'energumèn de Millan Astray? - St.

ELS DESPOTES ESPANYOLS DE DRETA. - L'A.F.P. dona compte, des de Madrid, de les decisions del tribunal d'ordre públic : Les penes infligides a tretze comunistes van de deu a trenta anys d'empresonament i multes de 100.000 pessetes. Entre els condemnats figuren J. Sandoval, J. Daniel Lacalle, fill del ministre de l'Aire, Francisca Pinilla, etc. El règim franquista que vol ésser admés al concert europeu continua processant tots els que fan ús del dret d'associació i del dret de vaga, com si aquests no existissin en països que van a la davantera del progrés com Anglaterra, França, Itàlia, Bèlgica, Noruega, Suècia, Holanda, Dinamarca, etc. Persistint en voler fer banda apart, posant el cap sota l'ala, el franquisme no fa altra cosa que posar una aureola als comunistes, fomenta allò mateix que diu voler extirpar. El desencís serà demà més cruel per a tots aquells miops que es creuen a recer del perill d'un esclat.

tribuna - 10

informacions...informacions...informacions...informacions...inform

" FONS DE SOLIDARITAT "

Un grup de catalans de "Foc Nou", de Paris , ha llençat una crida a favor dels perseguits pel règim franquista i a l'efecte ha constituït un Comité que curarà de recaptar fons per a ajudar-los. Els donatius han d'ésser adreçats al "Casal de Catalunya", de Paris, C.C.P.- 5685-77 67, rue Condorcet, Paris 9é., tot esmentant al full reservat a la correspondència: FONS DE SOLIDARITAT

EL CONCILI I L'ESGLÉSIA ESPANYOLA. - El corresponsal madrileny d'IBERICA, de Nova York escriu : " El Concilio Vaticano està poniendo de manifiesto la contradicción entre el alto clero español, apegado al conservatismo y la mayoría de la Iglesia. Aunque aquí llegan desfiguradas las intervenciones en el Concilio, hay medio de conocerlas. Se sabe que el cardenal Bueno Monreal (de acuerdo con Ottaviani y Ruffini) ha desatado la ofensiva contra el Esquema nº 13. En cuanto el Dr. Del Pino Gómez, obispo de Lérida, particularmente afecto al Caudillo, ha despertado la hilaridad de los venerables padres pidiendo "que no se hable más de términos como clericalismo y libertad"... "La libertad religiosa es inadmisibile. No puede existir. Cristo dijo que los faltos de fe serian condenados. El infierno espera a los que no creen". Y esta otra perla : "El derecho de propiedad privada es una manera de honrar a Dios."

" En realidad, el Gobierno se está colocando en una actitud cada vez más difícil ante el Concilio, agravada por la suspensión del Estatuto de Protestante, muy moderado, que había sido aprobado después de obtener la aquiescencia de los Metropolitanos. El hecho es evidente : la libertad religiosa es inseparable de las otras libertades. Se trata de una cadena en la que si se tira de un eslabón vienen detrás los restantes. El ultramontanismo español, que nunca fué auténticamente católico, ha perdido todo freno. (...) El Señor Ruiz Giménez, que acaba de ser nombrado auditor del Concilio por Paulo VI (lo que no ha hecho ninguna gracia al Gobierno), cuya posición actual tiene amplias resonancias, acaba de tomar posición públicamente contra todo atentado a la libertad religiosa en España."

..

- L'escriptor Ambrosi Carrion donarà una conferència sobre "L'Art Dramàtic Català" en el ressorgiment de Catalunya" el dia 20 de desembre a les sis de la tarda a la "Maison de la Jeunesse et de la Culture", 46, rue Louis-Lumière, sota els auspicis del Casal Català.

tribuna - II

Informacions...

L'ALCALDE FUIG DE POR... - (Corresponsal de TRIBUNA) : Ha estat objecte de sucosos comentaris el fet que durant l'homenatge al senyor Gambús el cap de Cerimonial de l'Ajuntament advertí a l'alcalde que acabava d'entrar l'Hugo o Carlos i la seva esposa la princesa Irena d'Holanda. L'alcalde Porcioles fugí tot corrents... per què? Heus ací el que es demanaven els presents, car la recepció es feia en un lloc públic i els "prínceps" s'hi havien ficat sense ésser invitats. L'ex enemic dels cigrons CASTELLANS podia perfectament ignorar la parella o simplement dir "hola!", però el personatge es degué dir que Franco, el seu amo, s'enfadaria puix que és únicament ell el que té cura de jugar a cartes amb els "pretendents". A no ser que aquests "prínceps" montejurranos no són de la corda d'Opus Dei, i Porcioles és opus-gracista.

QUAN ELS RELIGIOSOS SON AL CONGO. - L'Associated Press publica la notícia de que el govern espanyol ha protestat enèrgicament contra l'extermini de religiosos espanyols per part dels revoltats del Congo, els quals eren guardats com a penyora. O.P.E. comenta al seu torn : " El pueblo de Euzkadi espera, desde hace 28 años, que el mencionado gobierno confiese el asesinato de diecisiete sacerdotes vascos perpetrados por los "cruzados" al servicio del régimen". I afegeix : " Y recuerda los mil y un inconvenientes que puso el Gobierno de Burgos al canje de ciertos rehenes contrastando con las facilidades que daba el Gobierno de Euzkadi, lo que motivó que el Dr. Junod, presidente de la Cruz Roja Suiza, protestar a de la actuación del Delegado franquista conde de Velellano y del régimen cuyas órdenes cumplía."

EL SISTEMA VACILA. - Del corresponsal a Madrid de la revista "Ibérica" de Nova York : " El sistema vacila. La afirmación no es gratuita. No se trata, tampoco, de obtener de ella consecuencias desorbitadas. Se trata, sencillamente, de que el régimen se siente inseguro ante la oposición creciente - aunque todavía poco estructurada -, las disensiones internas, la acumulación de problemas. Resulta ya un lugar común decir que en el seno del equipo gobernante se manifiestan distintos criterios para hacer frente a la situación, pero cada día es más difícil poner remiendos a un traje en el que la mayoría de los españoles se sienten evidentemente incómodos."

No oblideu d'enviar l'import de la vostra subscripció i donatius a:
Josep FALGUERA - C.C.P. Paris 17.370-01
5, rue Marcel-Sembat - HOUILLES (S & O)

tribuna - 12

Han començat a Brusel·les les reunions per a estudiar les incidències que produeix en l'economia espanyola el Mercat comú. La delegació espanyola s'ha mostrat molt prudent i amb raó, puix que àdhuc l'associació planteja problemes aguts vista l'oposició d'alguns governs a rehabilitar el règim espanyol via europea. En els mitjans afins a la Comunitat es dona per molt llarg el període d'exploracions començat - es parla de dos anys! - , la qual impressió pessimista és confessada, igualment, per les ambaixades espanyoles.

- - - - -

Informacions...

L'EXCUSA DE L'ASSASSINAT DE CALVO SOTELO. - El butlletí d'Informació del "Comité d'Aide à la Résistance Espagnole" escriu : " L'argument empleat pels antifeixistes, que acusen els generals d'haver iniciat les hostilitats al revoltar-se contra el govern republicà nascut d'unes eleccions, els partidaris de Franco acostumen a contestar que la revolta fou una conseqüència directa de l'assassinat de Calvo Sotelo, per la qual cosa la iniciativa de la guerra correspon als antifranquistes. H.R. Southworth, autor de " El mite de la Cruzada de Franco" posa les coses al seu lloc al dir " el pla d'embarcament i transport de Franco en un avió per a viatjar des de les Canàries al Marroc ja estava preparat quatre dies abans de l'assassinat de Calvo Sotelo. Això no constitueix més que un exemple entre mil". Un altre exemple, i de pes, afegirem nosaltres, el constitueix la divulgació feta per Lizarrà de l'Acta d'acord entre el Govern de Mussolini i una delegació de complotats espanyols, reunió celebrada a Roma ... en març del 1934!!!

. . .

EL PLA D'ESTABILIZACION EN MARXA. - Llegim al "Monde", de París : " El cost de la vida continua augmentant a Espanya. El preu suposat diari mínim per a una família de dos infants, a Madrid, ha passat de 182,87 pessetes en setembre a 183,4 pessetes en octubre, segons els càlculs de l'Acció Social patronal. El salari mínim interprofessional és actualment a Espanya de 60 pessetes diàries. Aquesta alça és deguda a l'augment de l'índex del cost dels productes alimentaris. En un any, l'índex del cost de la vida ha passat de 129,3 a 137,5 (es calcula l'índex 100 per 1959). La revista "Cuadernos para el diálogo", catòlica, comenta : "Es no solament ridícul, si no i tot xocant, de veure una associació patronal exclamar a tots els vents que el salari mínim diari d'un treballador hauria d'ésser de 182,97 pessetes, mentre que es nega als obrers metatlúrgics madrilenys les 126 pessetes que reclamen en l'avantprojecte de la convenció col·lectiva sindical".

- - - - -